

**Wyrok Sądu Najwyższego
z dnia 22 sierpnia 1939 r.
sygn. akt II C 2891/38**

Nie mogą w ramach skargi kasacyjnej zostać użyte dowody, które bez istotnej przyczyny nie zostały przywołane w czasie postępowań przed sądami pierwszej i drugiej instancji pomimo takiej możliwości.

Sąd Najwyższy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sądu Najwyższego dr M. Wawrzkowicz
sędziowie Sądu Najwyższego: St. Staszewski i Fr. Klasa
przy udziale protokolanta aplikanta S.K. Joela
na posiedzeniu jawnym przy drzwiach zamkniętych dnia 22 sierpnia 1939 r.
sprawy z powództwa Antoniny z Wójcików Cyżowskiej
przeciwko Bolesławowi Cyżowskiemu
o rozdział małżeństwa od stołu i łoża i zapłatę alimentów,
po rozpoznaniu skargi kasacyjnej powódki Antoniny Cyżowskiej na wyrok Sądu
Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 września 1939 r., sygn. akt II C A 781/38

skargę kasacyjną oddala i od powódki na rzecz pozwanego koszty postępowania
w trybie kasacji w wysokości 105,50 zł zasądza

Uzasadnienie

Wniesiona przez powódkę skarga kasacyjna na wyrok Sądu Apelacyjnego
zatwierdzający zupełne oddalenie jej powództwa przez Sąd I instancji, nie jest
usprawiedliwiona ze stanowiska żadnej z przytoczonych w niej obu podstaw
kasacyjnych z art. 426 k.p.c.¹

Skarżąca bezzasadnie zarzuca pogwałcenie przez Sąd Apelacyjny przepisu
art. 404 k.p.c. Przez niedopuszczenie ofiarowanego przez powódkę w skardze
apelacyjnej dowodu z akt karnych Sądu Grodzkiego w Wieliczce Kg 685/37 i Kg 49/38,
dotyczących spraw karnych przeciwko pozwanemu o pobicie powódki, akt sporu
C 18/34, wytoczonego przeciwko pozwanemu przez pierwszą jego żonę Stefanię,
tudzież świadków Stanisława Szypuły i Antoniego Popiołka na stwierdzenie
okoliczności, że pozwany upijał się, bił powódkę, wypędział ją z domu i uniemożliwiał
pożycie małżeńskie, albowiem jak to słusznie Sąd Apelacyjny zauważył, powódka
miała możność przytoczenia tych dowodów przed sądem okręgowym, a w apelacji

¹ Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. – Kodeks Postępowania
Cywilnego, Dz.U. 1930 nr 83 poz. 651.

nie twierdziła, ażeby możliwość lub potrzeba powołania się na te dowody wynikała dopiero później.

Z dołączonego do apelacji odpisu świadectwa lekarskiego z dnia 10 marca 1937 r. wynika, że pobicie powódki przez pozwanego miało miejsce w dniu 6 marca 1937 r., a ponieważ zamknięcie rozprawy przed Sądem I instancji nastąpiło dopiero w dniu 1 kwietnia 1938 r., a więc po upływie więcej, aniżeli całego roku od tego zajścia, miała powódka aż nadto czasu do przedstawienia tego świadectwa lekarskiego w sądzie okręgowym, chociażby nawet oskarżenie prywatne o to pobicie do sygn. akt Kg 49/38 wniosła po wydaniu w sprawie tej wyroku przez sąd pierwszej instancji. Powódka przemilcza zresztą w skardze kasacyjnej, kiedy wystąpiła z oskarżeniem prywatnym o to pobicie, a sama sygn. akt Kg 49/38 nie jest dowodem, iż nastąpiło to po dniu 1 kwietnia 1938 r., w którym to dniu wydany został wyrok Sądu Okręgowego w sprawie niniejszej.

Bezzasadnie również skarżąca zarzuca przeinaczenie przez sądy instancji merytorycznych zeznań świadków Karola i Józefy Rzepeckich gdyż jak wynika z ich zeznań nie byli oni naocznymi świadkami pobicia powódki przez pozwanego, lecz oglądali tylko okazywane im przez powódkę sińce na jej ciele, które według twierdzenia powódki miały być następstwem pobicia jej.

Nie jest wreszcie usprawiedliwiona podstawa kasacyjna z art. 426 pkt 1 k.p.c. sądy instancji merytorycznych ustaliły, że w pierwszych kilku miesiącach po ślubie pożycie małżeńskie stron było bez zarzutu, że pozwany był mężem dobrym i zapobiegliwym i że darzył powódkę takim zaufaniem, iż upoważnił ją do odbierania za niego całego jego zarobku, a nieporozumienia pomiędzy stronami powstały dopiero wówczas, gdy powódka poczęła odmawiać pozwanemu udzielania drobnych kwot z jego zarobku na jego osobiste potrzeby. Przyjęły również obydwie sądy instancji merytorycznych, że powódka od samego początku małżeństwa była z pożycia małżeńskiego niezadowolona i nie chciała spełniać powinności żony i gospodyni domu, lecz z premedytacją dążyła do tego, by stworzyć sytuację, która uzasadniałaby rozdział małżeństwa i zapewniła jej alimenty od męża. Słusznie przeto oddalono powództwo wobec braku ważnych przyczyn, które w myśl § 109 k.c.², uzasadniały żądanie powódki o orzeczenie rozdziału małżeństwa.

Nieuzasadnioną skargę kasacyjną powódki Sąd Najwyższy stosownie do przepisu art. 436 k.p.c. oddalił, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł w myśl art. 101 i 109 § 1 k.p.c.

[Przywołane przepisy: art. 101 kpc, art. 109 §1 ustawy cywilnej, art. 436 kpc, art. 426 L1 kpc, art. 404 kpc, art. 426 kpc]

² Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch für die gesamten deutschen Erbländer der Oesterreichischen Monarchie, Justizgesetzsammlung 1811 nr 946. Oficjalny tekst polski: *Powszechna księga ustaw cywilnych dla wszystkich krajów dziedzicznych niemieckich Monarchii Austriackiej*, Wiedeń 1811, cz. I-III.